

sumptione Virginis: nam si (ut pie creditur, et Patres sentiunt), ipse Christus in occursum matri ascendenti descendit, sine dubio credendum est, nullum fuisse Angelum, qui cum illo non descenderit. In hujusmodi ergo occasione mihi pro indubitato est, assistentes Angelos descendere, ac proinde mitti, quia non veniunt nisi ex imperio, seu voluntate Dei. Verumtamen in his etiam missionibus, non tam ministrunt exterius, quam assistunt Christo, ipsum laudando, et presentia sua honorando; quamvis necesse sit aliquid etiam exterius facere, quando hæc visibiliter operantur.

CAPUT XI.

UTRUM QUIDAM ANGELI ALIOS ILLUMINENT.

1. De assistentibus Angelis, quatenus assistentes sunt, et ad Deum immediatam habitudinem habent, nihil nobis superest dicendum. Quia hæc assistentia quatenus dicit negationem ministerii ad extra, et missionis, vel simpliciter, et in omni casu, vel saltem ordinare, et ex vi status, satis jam explicata est. Quatenus vero peculiare officium talium Angelorum aliquid positive dicere potest, sic eorum munus solum est laudare Deum, ut ex visione Isaiaë 6, intelligitur, et in verbis proxime allegatis Chrysostomus dicebat. Hæc autem laus, cum invisibilis, et omnino spiritualis sit, in sola mentis cognitione, et admiratione, et mutua locutione consistit, juxta illud: *Et clamabat alter ad alterum*, etc. Pertinet etiam ad hujusmodi Angelorum dignitatem influentia radiorum spiritualium, et revelationum immediate a Deo ipso recipere: quæ duo ex supra tractatis de cognitione, et beatitudine, et locutione Angelorum satis nota sunt, et ideo circa ea etiam immorari non oportet.

2. *Illuminandi discrimen inter supremos Angelos, et convenientia.* — Solum ergo superest officium illuminandi alios, quod supremis Angelis assistentibus convenit; simpliciter autem non illis solis convenit: nam Angeli cujuscumque ordinis possunt inferiores illuminare, si illos habeant. Solum est differentia, quod assistentes illuminare possunt per scientiam ab ipso Deo immediate acceptam; reliqui vero per cognitionem mediate receptam, utique mediis Angelis superioribus. In reliquis vero illuminatio communis omnibus est, et eadem modo fit, servata proportione. Et quatenus fit ab Angelis ex imperio Dei, atque ad salutem hominum ordinatur, ad generalem rationem mi-

nisterii pertinet, ratione cujus omnes Angeli omnium ordinum dicuntur esse *spiritus administratores propter eos, qui hæreditatem capiunt salutis*, Heb. 1. Estque hæc illuminatio propria beatorum Angelorum: nam mali non illuminant, sed vel decipiunt, vel ad summum inter se loquuntur, ut in discursu explicabimus. Neque etiam inter Angelos in pura natura est propria illuminatio, ut jam videbimus; et ideo disputatio hæc optime in hunc locum cadit. Eam vero tractat D. Thomas, 1 part., quæst. 106, et reliqui scholastici, in 2, dist. 9, 10 et 11. Et tota ejus difficultas versatur in modo, quo talis illuminatio ab Angelo fieri potest; quia vero hæc disputatio supponit darentem illuminationem inter Angelos, et hoc non est per se notum, neque evidens, oportet fundamenti hujus certitudinem prius ostendere.

3. *Opinio Durandi negative respondens ad questionem.* — Inter Scholasticos ergo solus Durandus negare ausus est, quosdam Angelos illuminare alios. Nam licet verbis tergiversetur, revera hoc negat. Nam in 2, dist. 11, quæst. 3, circa finem, repudiatis aliis sententiis, ait, omnes Angelos illuminari a Deo immediate, utique secundum causalitatem: atque ita unum Angelum non illuminare alium causaliter. Fundamentum ejus est, quia solus Deus immediate beatificat Angelos, tam beatitudine essentiali, quam accidentali: illuminatio autem est quædam beatitudo accidentalis, seu pars, vel augmentum ejus; ergo solus Deus illam per se, et immediate officit in omnibus Angelis. Majorem solum probat, quia non est conveniens, ut beatitudo, sive essentialis, sive accidentalis Angeli ab alio, quam a Deo pendeat. Insinuat autem aliam urgentiorem rationem, videlicet, quod illuminatio sit proponendo objectum, et confortando intellectum, quia talis illuminatio cognitionem gloriosam confert, ad quam non sufficit natura, nisi a Deo confortetur; sed solus Deus potest proponere supernaturale objectum, et confortare intellectum cujuslibet Angeli: ergo solus Deus potest immediate Angelum illuminare. Quod autem Dionysius ait, Deum illuminare inferiores Angelos mediis superioribus, exponit Durandus de meditatione consecutionis, et quasi ordinis dignitatis, et naturæ, non causalitatis. Nam cum Deus illuminat Angelos, incipit a supremo, et consequenter illuminat cæteros, simul quidem tempore, ordine vero naturæ, in dignitate fundato.

4. *Damnatur opinio Durandi et opposita*

confirmatur. — *Primo auctoritate.* — Hæc vero opinio nimis singularis est, et sanctis Patribus plane contraria, et ideo nullo modo admittenda, vel permittenda est. Primo enim Dionysius contrariam docet in multis locis, et notando verba ejus, evidenter constabit, fugam Durandi ejus mentem, et sententiam destruere. Nam, cap. 3, de cœlest. Hierar., sic de Angelica Hierarchia scribit: *Ubi indultum sibi sacratissimum jubar affatim hauserint, hoc ipso postmodum absque invidia sequentibus fundunt, atque in hoc ipso divinis obtemperant legibus.* Quid clarius? nam verbum *fundunt*, aperte declarat unius actionem in alium, et id confirmat verbum, *obtemperandi*: nam si solus Deus ordine a Durando excogitaret omnes simul, et immediate illuminaret, in quo esset obedientia superioris in inferiorem illuminando? Aut quomodo illuminatio erga inferiorem ad officium superioris pertineret, ut statim adjungit. Deinde paulo inferius tribuit Angelo superiori, purgare, illuminare, et perficere inferiorem, quæ vocari solent actiones, vel actio hierarchia, per quam ait, Angelos fieri *cooperatores Dei*, quod sine causalitate intelligi non potest, ut in discursu capituli evidentissime ostendit.

5. Item in cap. 4, sic inquit; *Statuit summus ille, ac supersubstantialis omnium ordo per singulas distinctiones primos, et medios, extremosque esse ordines, atque virtutes, ut scilicet inferiorum spirituum excellentiores quique præceptores, ac duces sint*, etc., ubi nomen præceptoris, et ducis, evidenter causalitatem unius in alium per modum doctrinæ, et illuminationis ostendit. Et e. 7, Seraphinis ait, quod *inferiora agmina ad sui similitudinem potentissime subvehunt, lucida illuminanteque proprietate totius obscuritatis capultrice*, et de Cherubinis dicit, quod *indultam sibi sapientiam in sequentia, et inferiora transfundunt*. Et e. 8, de secunda hierarchia dicit, *purgatur, illuminatur, atque perficitur (modo quo diximus) ex sacris divine intelligentiæ fulgoribus, in illam per primæ superiorisque distinctionis officium secundo loco manantibus*. Et idem confirmat ex Zachar. 1, dicens: *Quod legimus per Angelum in alium Angelum cujusdam rei pervenisse notitiam, evidens indicium esse arbitramur perfectionis a longinquo venientis, ac pro ipsius ratione in secundum perfectionis locum derivantis*. Et per discursum totius capituli id evidentissimis verbis, et oraculis Prophetarum confirmat, et cap. 10, iterum apertis verbis de omnibus Hierarchiis, et ordinibus

id declarat, dicens, *inferiores superioribus subaudire*; et superiores summi *Dei consilia exponere*, etc., eademque repetit, et in summam redigit, lib. de Eccl. Hierarch., cap. 5, ubi hanc illuminationem *sacram efficientiam* vocat, et *Deificarum notionum transfusionem*. Est ergo extorta Durandi expositio, et evidentissime verbis, ac sententiæ Dionysii contraria.

6. *Secundo auctoritate aliorum Patrum.* — *Tertio ratione.* — Accedunt aliorum Patrum testimonia, qui ita Dionysium intellexerunt, et secuti sunt; præsertim Athanasius, lib. de communi Essentia, etc. *Cherubim*, inquit, et *Seraphim sine ullo mediatore, aut interprete a Deo condiscunt, et ab iis erudiuntur inferiores ordines, atque ita deinceps cæleri pro suo gradu*. Sophronius in Encomio de Angelis ad Seraphinos loquens ait: *Splendorem quantum fas est absque ullo medio excipitis, exceptumque cæteris mentibus, et intelligentiis communem facitis*; et Damascenus, lib. 2, cap. 3. *Illud quidem, inquit, perspicuum est, eos, qui præstantiores, sublimioresque sunt, splendorem, et cognitionem inferioribus impertire*. Item Bernardus, lib. de Consider., cap. 4, de Cherubim ait: *Ex ipso sapientiæ fonte ore Altissimi haurientes, et resfluentes, fluentia scientiæ universis civibus suis*. Ex Scriptura etiam solet hæc veritas confirmari: verumtamen omnia testimonia, quæ adduci possunt, indicavit Dionysius supra, et in sequentibus declarando illuminationis modum illa attingemus.

7. *Tertio ratione.* — Ratione denique potest sententia Durandi confutari. Primo quia voluntarie, et sine fundamento affirmat illuminari Angelos inferiores mediis superioribus seclusa causalitate, vel ratione dignitatis, vel ratione consecutionis: neutra enim ratio vera est. Quia licet unus Angelus sit dignior alio, vel in natura, vel in gloria, non est necesse, ut illuminato superiori de aliquo mysterio illuminetur etiam inferior: nam hoc pendet ex Dei secreto consilio, et arbitrio. Et fieri potest, ut talis illuminatio ad superioris statum pertineat, et non inferiorum. Ut, verbi gratia, quando Deus revelavit Gabrieli mysterium Virgini nuntiandum, non fuit necesse, ut de eodem omnes inferiores Angelos illuminaverit: nulla ergo est necessitas talis consuetudinis. Imo etiam e contrario non est necessarium, ut quoties Deus illuminat inferiores Angelos, de eadem re omnes superiores illuminet, quia vel ad illorum munus, aut statum illa cognitio non est necessaria, maxime supposita ipsius

Durandi assertionem, quod talis illuminatio non descendit ad inferiores per superiores tanquam per causas, saltem ministeriales. Imo etiam secundum sententiam Dionysii non oportet, ut omnes superiores cognoscant, quidquid revelatur inferioribus: sed satis esse poterit, ut unus ex superioribus illam revelationem accipiat, ut inferiorum doctor constituatur.

8. *Confutatur amplius Durandus.* — Quapropter improbable videtur esse, quod Durandus supponit, quoties Deus illuminat superiorem Angelum, illuminare consequenter inferiores, et a fortiori æquales, ac subinde non revelare Deum aliquid uni Angelorum, quod omnibus non revelet. Quod profecto est contra communem modum loquendi sanctorum, ut in superioribus sæpe factum est: et specialiter supponit Bernardus, serm. 1, in *Missus est*. Et præterea est gratis dictum, quis enim Deo talem necessitatem imponere potuit? Quocirca si inter Angelos non est ordo causalitatis in illuminationibus, quas a Deo recipiunt, nullus verus ordo prioris, aut posterioris inveniri potest. Nam licet ordo dignitatis inter modos prioris ab Aristotele numeretur, illud est verum in ordine ac esse, vel quando major dignitas per se postulat, ut inde actio incipiat. In præsentem autem seclusa causalitate major, vel minor dignitas per se nihil refert ad revelationem recipiendam, quia non confertur propter dignitatem, sed propter ministerium, vel propter speciale meritum, vel conditionem status. Quis enim dicat inter beatas animas, eas quæ sunt digniores, aut beatiore, priores recipere a Deo revelationem, aut illuminationem, ad accidentalem gloriam pertinentem. Potest enim sæpe accidere, ut de multis rebus illuminetur inferior beatus, et non superior. Et similiter nemo dixerit Angelos inferiores illuminatos esse in beatitudine, seu illuminatione essentiali mediis superioribus, eo quod digniores sint: in illa ergo illuminatione, quia non est ordo causalitatis, nullus verus ordo prioris, et posterioris, nec vera ratio meditationis invenitur: ergo idem erit in illuminationibus accidentalibus. Ac denique licet admitteretur talis prioritas ratione solius dignitatis, non sufficeret, ut unus Angelus diceretur illuminari per alium, vel communicare, transfundere, seu transmittere lumen, aut cognitionem in alium, quibus modis Dionysius loquitur.

9. *Ad rationem Durandi respondetur.* — Ad fundamentum ergo Durandi respondetur imprimis, nullum esse inconveniens quod supe-

riores Angeli aliquo modo cooperentur ad actus pertinentes ad beatitudinem accidentalem inferiorum Angelorum, cum in via possint homines cooperari ad sanctificationem aliorum hominum, quæ major est, quam accidentalis beatitudo. Nam semper Deus et principalis auctor talis beneficii, et ad majestatem, et sapientiam, ac bonitatem ejus pertinet, ut per ministros suos id faciat, quando commode fieri potest. Dici etiam posset, has illuminationes per se non fieri propter augmentum accidentale beatitudinis Angelorum, sed ob ministeria ad hominum salutem necessaria; et ideo fieri secundum ordinem providentiæ divinæ influendo in inferiores per superiores, his cooperantibus ad perficiendos illos. Qualis autem sit illa cooperatio Angeli circa illuminationem alterius, quod altera ratio deducta ex verbis Durandi postulabat, in sequenti capite tractabitur. Nunc solum addendum, et animadvertendum est, Dionysium non solum illuminationem aliorum, sed etiam purgationem, et perfectionem Angelis tribuere. Verumtamen, ut D. Thomas, dicta quæst. 106, art. 2, ad 1, et fere omnes exponunt, per illa tria verba, *purgare, illuminare, et perficere*, non significantur tres actiones distinctæ, sed una, sub triplici habitudine dicitur; *illuminatio*, quatenus aliquo modo lumen confert; *purgatio*, quatenus ignorantiam, non erroris, aut privationis propriæ, sed negationis, seu nescientiæ, excludit; *perfectio* autem appellatur, quatenus mentem ad veritatem producit, quæ illius est perfectio. Solum ergo de illuminatione dicendum superest, quid sit aut quomodo fiat.

CAPUT XII.

QUID SIT ILLUMINATIO UNIUS ANGELI AB ALIO, ET QUOMODO A LOCUTIONE DIFFERAT.

1. *Prima assertio bipartita: omnis illuminatio est locutio: non tamen e contrario.* — Diximus, illuminationem inter Angelos fieri; sequitur nunc explicandum quid illa sit; quod fiet commodius comparando illam ad locutionem Angelorum inter se, suppositis his, quæ de locutione Angelorum in libro secundo diximus; et imprimis statuimus, illuminationem non esse idem cum locutione; sed tanquam genus, et speciem comparari. Quia omnis illuminatio est locutio; non vero e contrario omnis locutio est illuminatio. Ita docet D. Thomas, 1. p. q. 107, a. 2, et communiter ali-

infra referendi. Et probatur primo inductione: quia neque Deus illuminat Angelum, neque homo illuminat, aut docet homines, nisi loquendo; ergo neque Angelus illuminat Angelum, nisi loquendo, ac proinde omnis illuminatio est locutio. Prior pars antecedentis patet ex Gregorio, lib. 2, Moral., cap. 4, alias 5, dicente, *Loquitur Deus ad Angelos sanctos, eo ipso quod eorum cordibus occulta sua invisibilia ostendit*, et infra: *Quasi enim audientibus dicitur, quod videntibus inspiratur*; et infra iterum, *Deus Angelis loquitur, cum eis voluntas ejus intima videnda manifestatur*. Sed Deus cum veritatem inspirat, vel suam voluntatem manifestat, vel occulta sua ostendit Angelo, tunc illuminat illum; ergo Deus loquendo ad Angelum illum illuminat. Et eadem ratio est de illuminatione animarum, ut ibidem subjungit Gregorius de illuminatione hominum viatorum: nam divina illuminatio viatoris in hac vita, est interna veritatis inspiratio, seu manifestatio, quæ etiam est Dei locutio, juxta illud: *Ducam illam in solitudinem, et loquar ei ad cor*. Altera item pars de illuminatione inter homines, utique intellectuali, manifesta est, quia unus homo non illuminat alium nisi docendo, nec docet nisi loquendo: sub locutione autem Scripturam comprehendo. Consequentia vero de illuminatione Angelorum inter se ex paritate rationis manifesta est. Deinde probatur ratione eadem pars; quia non potest unus Angelus illuminare alium, nisi manifestando illi conceptus suos, seu res sibi notas: sed hæc manifestatio non fit, nisi per locutionem; ergo non potest unus Angelus illuminare alium, nisi loquendo ad illum.

2. *Probatur etiam secunda pars assertionis.* — Altera vero pars, scilicet non omnem locutionem esse illuminationem, etiam potest inductione probari. Quia inter homines, non omnis, qui ad alterum loquitur, illum docet, et consequenter nec illuminat. Nam illuminare, vel est idem, quod docere, vel aliquid amplius indicat, scilicet perfectum docendi modum. Antecedens autem per se notum est. Nam licet discipulus lectionem magistri repetat, non docet illum, quamvis illi loquatur. Item Angelus loquens alteri, illi suas naturales cognitiones manifestando, vel actum voluntatis, non censetur illum illuminare: sicut neque unus homo illuminat alium, secreta cordis sui illi manifestando. Et ita de Angelis docet D. Thomas, dicta quæst. 107, art. 2, et Richardus, 2, dist. 9, art. 2, q. 3, ad 2, cujus rei rationem postea inquiremus. Item communis

sententia est, inferiores Angelos non illuminare superiores, ut infra dicemus, et tamen certum est, Angelos inferiores ad superiores loqui; latius ergo patet locutio quam illuminatio, etiam inter Angelos. Denique inter Angelos in puris naturalibus esset locutio, ut supra libro secundo dictum est, et tamen non esset illuminatio, quia Angeli per se perfecte intelligunt naturalia; et non indigent magistro, aut illuminante in illo ordine, ut est etiam communis opinio, quam infra declarabimus; ergo ex hac etiam parte latius patet locutio, quam illuminatio.

3. *Per quam differentiam distinguatur illuminatio a locutione.* — *Prima opinio.* — Ex his ergo habemus, quid sit illuminatio quoad genus: est enim locutio quædam. Nunc differentiam inquirere opus est, per quam talis locutio in ratione illuminationis constituitur. Potest autem hæc differentia sumi, vel ex parte objecti, seu materiæ locutionis, vel aliunde, scilicet, ex parte modi manifestandi rem dictam, vel ex parte termini intrinseci, qui per actionem illuminandi fit. Doctores ergo communiter videntur differentiam assignare ex parte materiæ. Nam illuminatio Angeli, ex parte illuminantis, quædam actio mentis est, sicut est locutio, ut supra diximus; et ideo præter terminum habet objectum, quod est veluti materia circa quam versatur. Omnis autem actus sumit differentiam ab objecto, et actiones mentis per objecta distinguuntur: et ideo etiam illuminatio videtur ex objecto a locutione distinguenda. Possunt autem plures differentie ex objecto sumptæ inter illa duo considerari: quas doctores attingunt: et explicandæ sunt. Quia licet non omnes sint adæquatæ, per eas illuminationis ratio magis declaratur.

4. *Primus modus assignandi differentiam.* — Prima igitur differentia sit, quod locutio de se indifferens est ad veram et falsam: illuminatio autem tantum est de veritate. Prior pars manifesta est: et posterior est communis, et probatur, quia illuminatio dicit perfectionem intellectus: at intellectus non nisi cognitione veritatis perficitur, et ideo dæmon loquitur quidem ad hominem, cum illum decipit: non tamen illuminat, sed potius tenebras illi immittit. Hæc vero differentia imprimis inter sanctos Angelos locum non habet, quia inter eos omnis locutio necessario est vera, seu de veritate: ergo non potest in eis illuminatio in hoc a locutione distingui. Unde fit etiam, ut non possit illa esse differentia adæquata: quia etiam inter homines, non omnis manifestatio